

РЕШЕНИЕ № 551 ОТ 24.01.2014 Г. ПО Н. Д. № 915/2013 Г., Н. К., І Н. О. НА ВКС

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 11 н о е м в р и 2013 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Дърмонски
ЧЛЕНОВЕ: Блага Иванова
Мина Топузова

при секретар Аврора Караджова и в присъствието на прокурора Кирил Иванов изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски наказателно дело № 915/2013 година.

Касационното производство е образувано по касационен протест на апелативна прокуратура-Пловдив, визиращ постановената въззивна присъда № 33 от 11.02.2013 г. по ВНОХД № 429/2012 г. на апелативен съд-Пловдив в частта ѝ относно преквалификацията на едно от деянията на подсъдимите Т. А. А. и А. Н. В. от престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2 вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б."а" от НК за първия и по чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 от НК в такова по чл. 195, ал. 5 вр. ал. 1, т. 3 и 4 от НК и оправдаването им по предявените им за неговото осъществяване по-тежки обвинения; относно оневиняването на подсъдимия Т. И. К. и по обвинението за извършено престъпление по чл. 387, ал. 1 от НК; относно потвърждаване оправдаването на първите двама заедно с останалите подсъдими Н. Й. А., М. Г. Н., И. Н. Р. и Д. Р. Б. за участие в О. и пълното оневиняване на подсъдимия М. Г. Н. за участие в извършването на престъпление по чл. 199 от НК, както и относно явната несправедливост на наложените на осъдените подсъдими наказания, като се навеждат доводи за наличие на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Против същата присъда са подадени и касационни жалби от защитниците на подсъдимия В. И. В. адв. Т.Б. от АК-Пловдив, на подсъдимия А. Н. В. адв. Г.С. от АК-Пловдив, на подсъдимия Т. А. А. адв. И.Л. и адв. Н.А. от САК срещу потвърждаването на първоинстанционната присъда за осъждането им, като се навеждат доводи за наличие също на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 от НПК в атакуваните от тези жалбоподатели части с искания за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или за оневиняване изцяло на подсъдимите по възведените им обвинения, а като последна алтернатива - намаляване на размера на наложените на осъдените жалбоподатели наказания лишаване от свобода.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа протеста на апелативната прокуратура по изложените в него съображения, считайки касационните жалби за неоснователни и претендирайки оставянето им без уважение.

В касационното производство жалбоподателите подсъдими В. В., А. В. и Т. А., лично и чрез защитниците си адв. Б., адв. В. и адв. С. молят жалбите им да бъдат уважени, навеждайки доводи и в писмени допълнения към тях, а протестът на прокуратурата молят да бъде оставен без уважение.

Защитниците на подсъдимите Т. К. адв. Н., на Н. А. адв. К., на М. Н. адв. В., на И. Р. адв. К., на Д. Б. адв. Р.-П., както и лично последните двама оспорват основателността на протеста и

молят същия да бъде оставен без уважение, като бъде оставена в сила въззивната присъда в потвърдителната ѝ част, касаеща техните обвинения.

Върховният касационен съд провери правилността на въззивната присъда в пределите на чл. 347 от НПК, като съобрази следното:

С присъда № 51 от 19.05.2012 г., постановена по НОХД № 3185/2010 г. Пловдивският окръжен съд е признал подсъдимите Т. А. А., А. Н. В., двамата от В. и В. И. В. от [населено място], област В. за виновни в това, че в периода от м.август до 19.12.2009 г. във В., Пловдив и Т., подс. А. и в С. ръководил, а останалите двама участвали в организирана престъпна група (О.), създадена с користна цел и на основание чл. 321, ал. 3, т. 1 вр.ал. 1 за подс. А., т. 2 вр.ал. 2 от НК за подс. А.В. и подс. В.В., при условията на чл. 54 от НК са осъдени съответно подс. А. на 5 години, подс. А.В. на 3 години и подс. В.В. на 4 години лишаване от свобода, като са признати за невинни и оправдани по обвинението за осъществяване на престъплението в периода от м.април до края на м.август 2009 г. в С. и К. с участието в О. и на подсъдимите Н. Й. А., М. Й. Н., Н. Д. С., И. Н. Р., Д. Р. Б. и Т. И. К., последният в качеството си на длъжностно лице - държавен служител в МВР като "началник II степен" на Руп-МВР-Б. С.

С присъдата подсъдимите Т. А. А., А. Н. В., И. Н. Р. от Пловдив, Д. Р. Б. от [населено място], област П. и П. А. Н. от [населено място], област П. (производството по отношение на когото е приключило със сключване на споразумение с прокурора по реда на Глава 29 от НПК), са признати за виновни в това, подс. А. при условията на опасен рецидив, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от 1 година, чието изпълнение не е било отложено по реда на чл. 66, ал. 1 от НК, след предварително сговаряне с останалите подсъдими в немаловажен случай, чрез разрушаване на преграда, здраво направена за защита на имот и чрез използване на технически средства и МПС - лек автомобил "Ф.", модел "М." с рег. № РВ-09-45-МА, да са направили през нощта на 18 срещу 19.12.2009 г. в П. опит да отнемат чужди движими вещи - пари в лева и различни видове валута на обща стойност в лева 14 532,31 лв от владението на "Л. 2003"-О.-П., без съгласието на управляващия го с намерение противозаконно да ги присвоят, като деянието им е останало недовършено по независещи от волята им причини и на основание чл. 196, ал. 1, т. 2 вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 194, ал. 1 вр.вр.чл. 18, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б."а" от НК за подс. А. и чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 от НК за останалите трима подсъдими, при условията на чл. 54 от НК са осъдени съответно подс. А. на 5 години, подс. А.В. на 1 година, подс. Р. на 2 години и 2 месеца и подс. Б. на 2 години лишаване от свобода.

Подсъдимите А., А.В., Р., Б. и подс. В. И. В. са признати за невинни в това на 06 срещу 07.09.2009 г. в К., при условията на продължавано престъпление, а подс. А. и подс. В.В. и при условията на опасен рецидив, след като са били осъждани за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода повече от 1 година, чието изпълнение не е било отложено по реда на чл. 66, ал. 1 от НК, след предварително сговаряне в немаловажен случай, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот и използване на технически средства и специален начин да са отнели чужди движими вещи и пари на обща стойност 84 055,88 лв - особено големи размери, от владението на Ц. кооперативна банка-АД-клон К., без съгласие на ръководството на клона с намерение противозаконно да ги присвоят, като кражбата представлява особено тежък случай и са оправдани по обвинението им за престъпление по чл. 196а вр. чл. 26, ал. 1 от НК (продължавано с гореописаното обвинение за опит за кражба в П.).

Постановена е осъдителна присъда спрямо подсъдимите А., А.В. и В.В. за това, че на 22.11.2009 г. в Т., подс. А. и подс. В.В. при условията на опасен рецидив, след като са били осъждани за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода повече от 1 година, чието изпълнение не е било отложено по реда на чл. 66, ал. 1 от НК, след предварително сговаряне да вършат кражби и грабежи, да са отнели чужди движими вещи - пари в лева и различни видове валута в общ размер на 190 663,75 лева - големи размери, от владението на пазача на "В.-Е.-Т.

св. Г.Г. и от св. М. И. В., като употребили за това сила, като грабежът е извършен от повече от две лица, действали в изпълнение на решение на О. и на основание чл. 199, ал. 1, т. 1, 2, 4 (за подс. А. и подс. В.В.) и 5 вр. чл. 198, ал. 1 от НК вр. чл. 29, ал. 1, б."а" от НК (за подс. А. и подс. В.В.) при условията на чл. 54 от НК са осъдени съответно подс. А. на 10 години, подс. А.В. на 7 години и подс. В.В. на 9 години лишаване от свобода, като са признати за невинни и оправдани грабежът да е бил осъществен и при съучастието на подс. М. Г. Н.

Подс. А.В. е признат за виновен и в това на 19.12.2009 г. в. С. да е държал боеприпаси за огнестрелно оръжие - 15 бр.патрони кал. 7,62 мм и 2 бр.кал. 5,6 мм, както и взривове - КД № 8 М, без да има за това надлежно разрешение и е осъден на основание чл. 339, ал. 1 от НК при условията на чл. 54 от НК на 2 години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият Т. И. К. от В., е признат за виновен в това, че в периода от 02.09 до 25.09.2009 г. в Б. С. и В., като държавен служител от МВР на длъжност "началник II степен" на Руп-Б. С. е злоупотребил със служебното си положение и не е изпълнил задълженията си по служба в нарушение на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, от което са последвали вредни последици за МВР, на основание чл. 78а, ал. 1 от НК е освободен от наказателна отговорност за извършено престъпление по чл. 387, ал. 1 от НК и му е наложено административно наказание глоба в полза на държавата в размер на 500 лева, като е признат за невинен и оправдан по първоначално предявеното му обвинение по чл. 387, ал. 2 вр.ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Подсъдимите Т. К., Н. Д. С. от С., Н. Й. А. от В., И. Р., Д. Б. и М. Г. Н. от С. са признати за невинни в това в периода от м.април до 19.12.2009 г. в С., П., В., К. и Т. да са участвали в О., ръководена от подс. А. и при участието в О. и на подс. А.В. и подс. В.В., а подс. К. в качеството си на длъжностно лице - държавен служител от МВР като "началник II степен" на Руп-Б. С. и са оправдани по обвинението им по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр.ал. 2 от НК.

Подсъдимият Н. А. е признат за невинен на 19.12.2009 г. във В. да е държал боеприпаси за огнестрелно оръжие - 2 бр.патрони, различен калибър, без да има за това надлежно разрешение и е оправдан по обвинението му по чл. 339, ал. 1 от НК.

Подсъдимият М. Н. е признат за невинен и оправдан и по обвинението му по чл. 199, ал. 1, т. 1, 2 и 5 вр. чл. 198, ал. 1 от НК за грабежа в Т. на 22.11.2009 г. в съучастие с подсъдимите А., А.В. и В.В., като две и повече лица, сговорили се предварително да вършат кражби и грабежи и като грабежът е осъществен в изпълнение на решение на О.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимите А., А. В. и В. В. е наложено по едно общо най-тежко за извършените престъпления наказание от 10 години лишаване от свобода на подс. А., 9 години лишаване от свобода на подс. В.В. и 7 години лишаване от свобода на подс. А.В., които наказания да изтърпят при първоначален строг режим в затвор или затворническо общежитие от закрит тип, при какъвто режим - строг и в затвор или затворническо общежитие от закрит тип е постановено да изтърпят наказанията си от 2 години и 2 месеца лишаване от свобода подс. Р. и от 2 години лишаване от свобода и подс. Б.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК от размера на така наложените на подсъдимите А., А.В., В.В., Р. и Б. наказания лишаване от свобода е приспаднал срокът на предварителното им задържане от датата на задържането им до промяна на мярката им за неотклонение или до влизане на присъдата в законна сила, а за Р. и Б. - и срокът на изпълнение на мярка за неотклонение "домашен арест" при съотношение 1 ден домашен арест да се зачита за 1 ден лишаване от свобода.

Разпоредено е с многобройните веществени доказателства по делото, като е постановено едни да бъдат унищожени след влизане на присъдата в законна сила, други да се върнат на собствениците им - подсъдимите Н., А., А., К., А.В., С., Р., Б., на св. Г.В., а за трети, на основание чл. 53, ал. 1, б."а" от НК е постановено да бъдат отнети в полза на държавата, като предназначени или послужили за извършване на умишлено престъпление.

Постановено е екземплярите от В. по приложените СРС, след влизане на присъдата в законна сила, да бъдат предадени на органа, който ги е изготвил за унищожаване.

В тежест на подсъдимите А., А.В., В.В., Б., Р. и К., поотделно и солидарно в различни комбинации е възложено заплащането на направените съобразно обвиненията им разноски по делото, като остатък от 7 482,95 лв разноски по делото са оставени за сметка на държавата.

Присъдата е била протестирана от окръжна прокуратура-П. в частта ѝ досежно: оправдаването на подсъдимите Н.А., М.Н., Ив. Р. и Д.Б. по обвинението им за участие в О. по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр.ал. 2 от НК, като тяхното участие в О. се претендира да има отражение и в обвиненията на подсъдимия А. като ръководил О. и за другите двама участници в нея подсъдимите А.В. и В.В.; осъждането на подсъдимите А. и А.В. като съизвършители с подсъдимите Р. и Б. (а и спрямо П.Н. по споразумението) в опита за кражба на 18/19.12.2009 г. в П.; оправдаването на подс. М.Н. по обвинението му по чл. 199, ал. 1, т. 1, 2 и 5 вр. чл. 198, ал. 1 от НК и отреченото му съучастие в това престъпление с подсъдимите А., А.В. и В.В.; оправдаването на подс. Т.К. по обвинението му по чл. 387, ал. 2 вр.ал. 1 от НК и относно наложените на подсъдимите А., А.В., В.В., И.Р. и Д.Б. наказания с оплаквания за нейната необоснованост, незаконосъобразност поради неправилно приложение на материалния закон и явната несправедливост на наложените на петимата последно посочени подсъдими наказания с искания за изменяване на присъдата относно осъжданията на подсъдимите А., А.В., Р. и Б. за опита за кражба в Пловдив, като първите двама се признаят за виновни при съучастие с другите двама, но като помагачи, т.е. да се приложи закон за същото престъпление; да бъде отменена относно оправдаванията на подсъдимите по обвиненията им за ръководене и участие в О. и се постанови нова осъдителна за тях присъда, без подс. Т.К. и подс. Н.С.; такава нова осъдителна присъда е претендирана и относно подс. М.Н. по обвинението му по чл. 199, ал. 1 от НК, с отражение на съучастието му в обвиненията на осъдените за това престъпление трима подсъдими А., А.В. и В.В., както и отмяна и постановяване на нова осъдителна за подс. Т.К. по първоначалното му обвинение по чл. 387, ал. 2 вр.ал. 1 от НК и накрая - да бъде изменена със завишаване на наложените на петимата подсъдими А., А.В., В.В., Р. и Б. наказания лишаване от свобода.

Присъдата е била обжалвана от защитниците и лично от подсъдимите Т.А. и адв. Н.А. от САК, А.В. и адв. Г.С. от АК-П., В.В. и адв. Т.Б. от АК-П., от адв. Д.Б. от АК-П. за подс. Д.Б. и адв. Е.Н. от АК-П. за подс. Т.К. в осъдителните ѝ части с доводи в допълнение към жалбите за неправилност, касаещи нейната обоснованост и законосъобразност при събиране на доказателствата и при извеждане от съда на правно релевантните факти и приложението на материалния закон, довело до осъждането им с искания за отмяната ѝ в тези части и постановяване на нова, изцяло оневиняваща ги присъда по предявените им обвинения.

С присъда № 33 от 11.02.2013 г., постановена по ВНОХД № 429/2012 г. Пловдивският апелативен съд е отменил присъдата в частта ѝ досежно признаването на подс. Т. К. за виновен за осъществено престъпление по чл. 387, ал. 1 от НК и е освободен от наказателна отговорност на основание чл. 78а, ал. 1 от НК с налагане на административно наказание глоба в размер на 500 лв, като го е признал за невинен и го е оправдал по това му обвинение; изменил е присъдата, като е преквалифицирал деянието на подс. Т. А. и подс. А. В. от престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2 вр. чл. 18, ал. 1 от НК за първия и по чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 18, ал. 1 от НК за втория в такова по чл. 195, ал. 5 вр.ал. 1, т. 3 и 4 вр. чл. 18, ал. 1 от НК за двамата (без да е оправдал съучастниците им подс. Р. и подс. Б. за съучастие с тях), намалил е наложените им наказания на по 4 месеца лишаване от свобода и като е променил първоначалния режим за изтърпяване на наложеното на необжалвания присъдата подс. И. Р. наказание лишаване от свобода от строг в общ и мястото на изтърпяването му в затворническо общежитие от открит тип, е потвърдил първоинстанционната присъдата в останалата част.

Касационният протест ангажира всички касационни основания за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивния съд при анализа на доказателствените материали и

извеждане на значимите факти, касаещи обвиненията, по които подсъдимите А., А.В., В.В., Н.А., М.Н., Ив. Р., Д.Б. са били изцяло или частично оправдани (извън неподдържаните пред ПОС обвинения срещу подс. Н.С. и подс. Т.К. по чл. 321 от НК, за кражбата в К. на 6/7.09.2009 г. и по обвинението по чл. 339, ал. 1 от НК срещу подс. Н.А., срещу оправдаването на които не е имало подаден въззивен протест), което е утвърдено от апелативния съд с атакуваната присъда, относно постановеното пълно оневиняване на подс. Т.К. по обвинението по чл. 387 от НК, както и заради неправилното приложение на материалния закон при преквалификацията на деянието на подс. Т.А. и подс. А.В. по чл. 195, ал. 5 от НК и явната несправедливост на потвърдените по размер наказания на осъдените подсъдими с искане за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

Недоволство от въззивната присъда изразяват и защитниците на подс. Т.А. адв. И.Л. и адв. Н.А., на подс. А.В. адв. Г.С., на подс. В.В. адв. Т.Б., които в допълнение към бланковите си касационни жалби, както и в допълненията от защитниците адв. Д.С. за подс. А., адв. А.В. за подс. А.В., а подсъдимите Т.А., А.В. и В.В. и лично, навеждат доводи за наличие на касационните основания по чл. 348, ал. 1-3 от НПК и отправят искания за отмяната ѝ и оневиняването им по предявените обвинения, алтернативно или като основно, връщане на делото за ново разглеждане на прокурора или на първоинстанционния съд, със задължителни указания по събиране на доказателства и по приложението на закона.

Във възражение срещу подадения касационен протест адв. Е.Н. като защитник на подс. Т.К. излага съображения за недопустимостта му, а по същество за неоснователност на наведените в него доводи, като моли да бъде оставен без разглеждане в тази му част, алтернативно, да се остави без уважение като неоснователен.

Върховният касационен съд намира подадените касационни протест и жалби за подадени в законоустановения срок, от страни, имащи право на такива, срещу въззивен съдебен акт, подлежащ на касационна проверка на основание чл. 346, т. 1 от НПК и като такива за допустими.

Разглеждайки ги по същество, настоящият състав на Върховния касационен съд - първо наказателно отделение приема следното:

По протеста на апелативна прокуратура - Пловдив:

Протестът е допустим и спрямо оправдаването на подс. Т.К., но като цяло е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛЕН**.

Неправилността на въззивната присъда в изменителната ѝ част се атакува от прокурора заради неправилното приложение на материалния закон, докато отмяната и оневиняването изцяло на подс. К. и потвърждаване оправдаването изцяло или частично на част от другите подсъдими се свързва с неправилен анализ, включително незаконосъобразно изключване на доказателствени средства при формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите, довело до незаконосъобразни правни изводи. Повечето от наведените в касационния протест доводи са били поставени на вниманието и на въззивния съд, но не всички са получили достатъчно задълбочен и правилен отговор.

На първо място следва да се отговори на възражението на защитата на подс. К. по допустимостта на протеста против пълното оневиняване по предявеното му обвинение по чл. 387 от НК, но по което е бил признат за виновен от първата инстанция в осъществяване на престъпление по ал. 1 и след освобождаване от наказателна отговорност на основание чл. 78а, ал. 1 от НК му е било наложено административно наказание глоба. Утвърждаването на това становище на окръжния съд или приложението за първи път на чл. 78а от НК от апелативния съд би довело до необжалваемост на въззивното решение пред касационната инстанция съгласно вписаното в чл. 346, т. 1 от НПК изключение от иначе допустимата редовна касационна проверка на решенията или присъдите на тази въззивна инстанция. По тези въпроси е разсъждавано от ОСНК на ВКС в Тълкувателно решение № 1 от 25.10.2011 г. по т.д. № 1/2011 г. в т. 2.2 и 3, утвърждавайки "липсата на възможност за касационен контрол на актовете на която и да е

инстанция, с които е приложен чл. 78а от НК, тъй като съгласно чл. 346 от НПК те не подлежат на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК". От друга страна, доколкото приложението на чл. 78а от НК е по правилното приложение на материалния закон, изхождайки от фундаменталното правило в касационното производство, респективно в производството по възобновяване да не може да се утежнява положението на подсъдимия/осъдения, ВКС заключава, че "единствената възможност за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане при нарушение на материалния закон е визирана в чл. 354, ал. 3, т. 3 от НПК при неправилното му приложение при постановена оправдателна присъда". Или, в случаите, когато въпросите за виновността и отговорността на деца са разрешени от някой от инстанционните съдилища по фактите с ангажиране на по-леката по вид административно-наказателна отговорност за извършеното от него, единственият възможен процесуален ред за преразглеждането им е по реда на Глава тридесет и трета по искане на прокурора, без да е обвързан с инициатива от страна на осъдения. Когато обаче производството по общия ред е приключило с оневиняване на привлечения към наказателна отговорност, касационният контрол е допустим според характера на въззивния съдебен акт в едно от производствата по Глава двадесет и трета или тридесет трета от НПК. В настоящия случай апелативният съд с нова присъда е оневинил подс. К. по обвинението му по чл. 387 от НК и прокурорът е в правомощието си да претендира касационната ѝ проверка, докато възражението на защитата му се позовава неоснователно на противоположната хипотеза.

Следващият за разрешаване въпрос е по оплакването на прокурора за липсата или неправилен анализ на събраните и проверени доказателствени материали, по-конкретно относно ползваните от подсъдимите (извън подс. К. и подс. С.) S.-карти и мобилни телефони, В. по приложените СРС за проведени помежду им по различно време и в определени райони на страната разговори и техния характер, от които обаче се настоява извеждането на извод за принадлежността на оневинените "участници" в О. подсъдимите М.Н., Н.А., Ив. Р. и Д.Б., отречена от окръжния съд и потвърдена от апелативния. Доводът е несъстоятелен, доколкото още първоинстанционният съд е положил значителни усилия както по огласяването им в хода на съдебното следствие, така и да ги съотноси в мотивите си към другата престъпна дейност на подсъдимите, от което е очертал т.н. "доверителни" кръгове, а оттам на база изследване наличието на изискуемите елементи за О., да посочи нейния ръководител в лицето на подс. А. и членуването в нея на подс. А.В. и подс. В.В., всеки с определени умения за постигане на целите, заради които тя е била формирана. В тази насока неоснователно се настоява в кръга на О. да бъдат включени и горепосочените четирима подсъдими на база показанията на св. С., св. Т. и свидетеля с тайна самоличност 026. Съдът ясно е отграничил достоверността и достатъчността на тези показания за такъв извод и убедително е очертал състава на О. в лицето само на тримата осъдени, позовавайки се на поредица от обективно установени факти за активната комуникация помежду им, с използването на различни S.-карти, локализирането им в определени периоди в даден район на страната и намерените специфични технически средства, ползвани за извършване на престъпни посегателства срещу чуждата собственост. В това отношение "оперативната информация", добита от оперативните работници, в това число и от посочените трима свидетели и огласена от тях в съдебното следствие чрез техните показания правилно е отчетена като недостатъчна за включване на подсъдимите А., Н., Р. и Б. в състава на О. Още повече, че и прокурорът се е отказал от ползване на тази оперативна информация като факти по обвинението, напр. за тяхно участие при набелязване на обекти в района на Х., Д., М., Г. Д., а и за кражбата в К., за която не е постигнал осъждане и което обвинение не е поддържал пред окръжния и не е протестираше пред въззивния съд. С оглед конкретните цели на процесната О. и необходимостта от снабдяване със специфични технически средства, а понякога намиране и на съучастници, очертаването на престъпното сдружение (О.) е изискувало внимателно изследване за наличие на елементите, съдържащи се в определението за организирана престъпна група в чл. 93, т. 20 от

НК, още повече при отпадналото със ЗИДНК (обн. ДВ бр. 27/2009 г.) изискване цел на бъдещата престъпна дейност да е набавянето на имотна облага. Това е било необходимо за отграничаване на типичната проява на О. от обикновеното съучастие, като за подсъдимите А., А.В. и В.В. изводите в полза на първото са направени на основата на цялостното им поведение, а информацията от приложените СРС безспорно подкрепя и наличието на субективната страна на престъплението по чл. 321 от НК.

Утвърдено е в съдебната практика, че за съществуването на О. е необходимо обективизирано поведение и установен умисъл на поне три лица, с приемане за осъществяване целите на групата (на друга престъпна дейност), като всеки от дейците знае за най-малко още две лица в състава ѝ, при трайност и структурираност на сдружението. Трайността на сдружението (продължаваща, обособена в конкретни времеви параметри), и при относително кратък период от време, без да се приема за темпорален критерий, но разгледано с оглед на предназначението за създаването му (съгласие за постигане на целите) и в съчетание с изискването за структурираност (установеност на връзките между членовете, дори без изискване за субординация) осъществяване на усложнена престъпна дейност (синхронизирана между членовете на престъпления в страната или чужбина, наказуема с повече от 3 години лишаване от свобода) на поне три лица определя отликите на организираната престъпна група от ординерното съучастие (инцидентна проява по повод извършване на конкретно деяние/деяния).

Макар въззивният съд да не е изложил подробни съображения по тези изискуеми за наличието на О. обстоятелства, той с основание се е съгласил с приетите за установени от окръжния съд относими за обвинението по чл. 321, ал. 3, т. 1 и 2 вр.ал. 1 и 2 от НК факти като налични при подсъдимите А., А.В. и В.В., но и като убедително ги е отрекъл между тях и останалите четирима А., Н., Р. и Б. Това особено добре личи при подготовката и осъществяване на опита за кражба в П. За извеждането им няма игнорирани или превратно оценени доказателства или доказателствени средства. Макар да недоволства, прокурорът по никакъв начин не свързва оправданията по това обвинение подсъдими с изводите на многобройните експертизи, които не установяват пряка или косвена връзка с осъществените или подготвяни "вторични" престъпления, свързано и с информацията от приложените СРС, като в тази насока и показанията на посочените трима свидетели се основават само на т.н. оперативна информация. Недостигът на доказателства за установяване на трайност на връзките на четиримата оправдани по обвинението по чл. 321 от НК подсъдими с очертаня кръг членуващи в О. в нейната структура са го мотивирали да потвърди оправдаването им, както и оправдаването на подс. Н. и по обвинението за участие в грабежа в Т. на 22.11.2009 г., позовавайки се и на показанията на св. Г. Поради това ВКС не намира наличие на основание по чл. 348, ал. 3 вр.ал. 1, т. 2 от НПК за отмяна на въззивната присъда в тази ѝ част и връщане на делото за ново разглеждане.

Не така обаче стои въпросът със съжденията на апелативния съд по извеждане на фактите относно обвинението спрямо подс. К. по чл. 387 от НК. Това престъпление е т.н. "общо военно-длъжностно престъпление", като по изключение отговорност за осъществяването му могат да носят и държавните служители в структурните звена на МВР, какъвто е бил той в обследвания период като "началник II степен" на Руп-Бяла С. Това е обяснимо с оглед изпълняваните от тях задачи в структурата на МВР и отношенията на единоначалие и субординация, изискващи спазването на по-сериозна дисциплина и отговорност за действията при изпълнение на службата им. Те не са обикновена администрация, а са призвани да опазват обществения ред, да защитават правата на гражданите, включително и като разследват престъпните посегателства спрямо тях. И докато при основните субекти на военните престъпления (военнослужещите по ЗОВС, резервистите, запасните) дейността им по осигуряване на националната сигурност, отбраната и суверенитета на РБ е подчинена на строго определени правила, установени в уставите и съответните наставления за отделните родове войски, посочените в ЗМВР преследвани цели и задачи от държавните служители в структурите

на МВР не предполагат във всички случаи такива, особено по ограничаване, пресичане и установяване извършването на престъпления. При разследването, извън правилата на НПК, се извършва сериозна по обем и твърде разнообразна по характер оперативно-издирвателна дейност, със специфични методи и техники, даваща сериозно отражение върху ефективността на цялостната правоохранителна и правоприлагаща дейност в държавата. А това предполага завишени изисквания към поведението по служба, а и чисто човешките отношения на ангажираните в тази дейност държавни служители от МВР, безспорно последвано от такива и към правоприлагащите органи - прокурорите и съдиите. Именно това е в основата на специфичните правила за "хигиена" в техните отношения както помежду им, с останалите органи на държавна власт и управление, със стопанските субекти и с обикновените граждани, а и особено внимание при контактите им с лица с противоправно поведение. Чрез спазването им се дава отговор на обществените очаквания за прозрачност в тези отношения, за липса на пристрастност и корупция, за предсказуемост на решенията им, основани на закона и морала. Доколкото обаче всяко противоправно (престъпно) деяние е уникално по своя субект, механизъм на осъществяване, то извън строго определените в НПК правила относно способите и доказателствата за установяването им, останалите правила за поведението на правоохранителните и правоприлагащите органи са уредени твърде общо, неправилно определени от защитата на подс. К. като "пожелателни". Ако отнапред се знае какво би направил даден субект, то не би имало извършване на престъпления или най-малкото те биха били пресечени своевременно. Тези разсъждения са наложителни при изводите на въззивния съд, че в установените по делото действия на подс. К. нямало "нищо компрометиращо го като държавен служител на МВР". Невярно на стр.96 в мотивите се коментира, че той не бил запознат с двете цитирани заповеди на министъра на МВР от 2004 г. (за която това безспорно е установено и не се оспорва, стр.21 от мотивите на присъдата на ПАС) и от 2009 г., но като последната не променя съществено първата относно отношенията му с лица от криминалния контингент. Изискването да се докладва за установяване и поддържане на такива отношения не е формално, доколкото в правомощието на съответния началник е да прецени доколко те могат да бъдат полезни за извличане на оперативна информация от криминално естество, и обратно, доколко те могат да бъдат показател за пробив в системата, за опасност от прилагане на корупционни практики. В тази насока апелативният съд е подминал както показанията на държавните служители - колеги на подс. К., така и изводите от проверката на Инспектората на МВР, предхождаща приетия от окръжния съд период, в който той е осъществил активна комуникация с подс. А. и уговарял, а има данни и за осъществени срещи с него. Не е коментирано въобще възражението на прокурора във въззивния протест за допустимост за ползване на В. по приложените СРС спрямо последния, но при които се е установила връзката между двамата. В това отношение изложеното в касационния протест становище за допустимостта им съобразно и § 65 от ПЗР на ЗИДНК, ДВ.бр. 32/2010 г., е законосъобразно защитено - данните са добити по същото досъдебно (наказателно) производство, за тежко умишлено престъпление по чл. 321 от НК, а и това по чл. 387 от НК (чл. 172, ал. 2 от НПК вр. Глава тринадесета, раздел III от Особената част на НК), за каквото е разследван и внесено обвинение срещу подс. К. и каквото протестиращият прокурор продължава да настоява да е извършил. Ако ги бе обсъдил дори и само като установени контакти на подс. А. с подс. К., съдът би си отговорил дали е било логично да се поддържа такава обилна телефонна комуникация само за да си насрочват срещи, без те да се осъществяват. Всъщност, противоречивостта в изразеното от окръжния съд становище да ги изключи при обсъждане дейността на подс. К. е видно и от обстоятелството, че пък ги ползва за дейността на подс. А. в същото наказателно производство. А какво се е силаел да получи последният от тези контакти е видно от разговора му от 02.09.2009 г. Впечатляващо е обаждането му (на подс. А.) до подс. К. непосредствено преди задържането му на 19.12.2009 г. и ако предупредителните позвънявания до съучастниците му подс. А.В., подс. В.В., а и до подс. Н.А. и жената, с която

живееел на съпругески начала намират своето логическо обяснение, то това до първия говори за оправданите му очаквания да получи от него (а не молба за получаване) достоверна информация защо го търси полицията, макар и подс. К. вече от 25.09.2009 г. да не е бил полицейски служител. Погледнато от обратната страна, отговорът на подс. К. да му върне обаждане до 10 минути само означава, че въпросът на подс. А. не само не го е изненадал, но дори и не се е замислил да му откаже, както и дали има право да му даде такава. Обстоятелството, че той е бил във от системата на МВР вече говори за по-голям обхват на вредоносния резултат от контактите му с подс. А. А този резултат следва да се прецени и през призмата на значението на действията на полицейските органи по ограничаване, разкриване и последващото санкциониране на извършителите на престъпления и това предпоставя засиленото внимание към "чистотата" на тяхното поведение и доколко то отговаря на закона и морала както при изпълнение на службата им, така и в ежедневието. Това оправдава издаването на въпросните заповеди, изводимо и от законовите изисквания. Дори и да се пренебрегнат твърденията на св. С. за някакво признание на подс. К. за получаване на дребни подаръци от подс. А. (а не е известно кога и за какво са му, може би, правени и в какво му качество), ако бе съобразил всички горепосочени обстоятелства и не бе игнорирал допустими доказателствени средства, апелативният съд би могъл да стигне и до други фактически, а и правни изводи и затова ВКС намира, че е налице касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК за отмяна на въззивната присъда в тази ѝ част и връщане на делото за ново разглеждане от друг негов състав, при което да се съобразят наново какви негови задължения е нарушил или не е изпълнил, от какво произтичат те и до какви вредни последици са довели, за да се приложи правилно материалният закон, съответно следва ли да се ангажира наказателната му отговорност или следва да получи само административно-наказателна санкция.

Основателно е и оплакването за неправилно приложение на материалния закон при извършената преквалификация на деянието на подс. А. и подс. А.В. във връзка с подготовката, последвано от опита за кражба от чейнчбюрото в П. в съучастие с подс. Р. и подс. Б. С тях те имат общност на умисъла да подготвят, а впоследствие и осъществят такава, като механизмът за извършването ѝ и необходимите технически средства, включително умения да се борави с тях е измислено и очаквано да осъществят с първите двама, споделено с последните. За това говорят действията на подс. Р. и подс. Б., след като подс. А. отлага осъществяването ѝ заради влошени метеорологични условия и повишена опасност от разкриването им - оставяне на следи, трудности при оттеглянето им от местопрестъплението и от града и други. В тази насока въззивният съд е бил подведен от противоречивото становище на окръжния съд, предоставил възможност за "инстанционен контрол" на апелативния по правилното приложение на материалния закон.

Отдавна е изяснено в правната теория и съдебната практика понятието за приготвянето, опитът и довършеността при умишлените резултатни престъпления като отделни стадии при осъществяването им, със самостоятелно практическо и юридическо значение, доколкото за някои особено тежки умишлени престъпления е предвидено санкциониране и на приготвянето за тяхното извършване. За да бъде ангажирана наказателната отговорност за приготвяне е необходимо всичко извършено от дееца/дейците да се ограничава само до една подготовка за бъдещо престъпно поведение, без да бъде предприето нито едно действие, насочено към неговото осъществяване, т.е. не следва да е налице нито едно деяние, което от обективна страна е елемент на подготвеното престъпление. Затова, когато престъпната дейност е постигнала целения резултат, налице е довършено престъпление и то поглъща опита, а той от своя страна поглъща приготвянето, което по своята същност е само дейност по създаване на по-далечни или по-близки условия за осъществяването му. Конкретните действия, с които ще се осъществи престъплението могат да бъдат най-различни и те зависят от избрания от дееца/дейците способ на въздействие върху обекта на посегателство. От друга страна, още с ППлВС № 8/1971 г., т. 3 ВС е изяснил, че "при отлагане извършването или довършването на престъпление с оглед да се изчака по-благоприятна обстановка или поради други причини, липсва отказ към приготвяне или

опит към престъпление", а "отказ по собствени подбуди е налице, когато деецът има възможност да извърши или довърши престъплението и той доброволно се откаже".

Апелативният съд е разрешил поставения му проблем в разрез с понятието за задружно осъществяване на умишлено престъпление, без да отговори законосъобразно на наведените му от прокурора във въззивния протест доводи в тази насока. При наличните преки и косвени доказателства за готвената кражба, за което подс. А. и подс. А.В. са посетили П. и са уточнили механизма ѝ, при общността на умисъла им с подс. Р. и подс. Б., отлагането ѝ за по-благоприятни условия в близко време незаконосъобразно е прието осъщественото от първите двама само като приготовление за осъществяването ѝ. Осъщественият оглед на чейнчбюрото и проникването в съседната кооперация с набелязване начина на проникване в помещението с касата с парите и отварянето ѝ със съответните технически средства правилно е прието от съда като подготвителна дейност със същественото участие на подс. А. и подс. А.В., а последващите действия на подс. Р. и подс. Б. по намиране на нов техен съучастник в лицето на св. П.Н. с необходимите умения да отвори касата, екстремното закупуване и снабдяване с технически средства за взломване на междинната стена и впоследствие на касата само потвърждава този му извод. И ако подс. А. и подс. А.В. са се включили да осъществят тази кражба в изпълнение на целите на сдружението им, това не изключва помагаческата им дейност относно това по какъв начин и с какви средства тя да бъде извършена. Противното разбиране би изключило помагачеството чрез разяснения, даване на съвети, осигуряване на информация, на технически средства с елементарното възражение, че помагачът не е считал деянието да бъде осъществено или че се е отказал доброволно от осъществяването му. Това би било налице, ако по собствени подбуди той препятства реално да започне извършване на действия по осъществяване на престъплението от извършителя, когото по описания начин е подпомогнал. В случая съучастниците подс. Р. и подс. Б. са "надскочили" предопределеното им участие, очевидно без собствени умения и средства да го осъществят по набелязания общо с подс. А. и подс. А.В. механизъм, без да ги изчакат във времето и затова са привлекли нов съучастник, като не са успели да довършат замисленото поради намесата на полицията. Именно заради този начин на набелязване на подходящия обект за посегателство, на подготовката и за извършването на това деяние прокурорът е счел за недостатъчно да включи в квалификацията му обстоятелство по т. 9, пр.2-ро на ал. 1 на чл. 195 от НК, което е аргумент срещу оплакването му за отказа на съда да включи в състава на О. двамата подсъдими Р. и Б., инцидентно привлечени от подс. А. в дейността ѝ. Въззивният съд въобще не се е занимал с въпроса за приложението на чл. 20 от НК (съучастие в извършване на престъпление) както за двамата подсъдими А. и А.В. за подготовлението, така и по отношение на подсъдимите Р. и Б. при осъществяване на опита за кражба, очевидно чувствайки недостига при обосновката на възприетата от него правна конструкция.

Поради това ВКС намира, че апелативният съд не е имал основание да преквалифицира деянието на подсъдимите А. и А.В. само в приготовление към кражба по чл. 195, ал. 5 вр.ал. 1, т. 3 и 4 от НК, като не се е съгласил с доводите на прокурора тази им дейност да се квалифицира като помагачество към осъществения опит за кражба. Неправилното приложение на закона не може да бъде отстранено от настоящата инстанция, доколкото, въпреки наличното по-тежко обвинение спрямо тях в първата инстанция, обществената опасност на деянието и дейците предполага налагане на по-тежко наказание, т.е. влошаване на положението им и налага и в тази част връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд на основание чл. 354, ал. 3, т. 1 и 3 вр. чл. 348, ал. 2 вр.ал. 1, т. 1 от НПК.

По отношение на оплакването на прокурора за явна несправедливост на наложените на осъдените петима подсъдими А., А.В., В.В., Р. и Б. наказания ВКС намира същото за неоснователно, извън необходимостта от ново разглеждане на делото по отношение участието на подс. А. и подс. А.В. в опита за кражба в П. Съдът е отграничил смекчаващите и отегчаващите отговорността на всеки един от подсъдимите обстоятелства и въз основа на участието им в

задружната престъпна дейност е индивидуализирал всяко едно от наложените им наказания. В това отношение с основание най-тежка санкция е получил подс. А. като "мотор" на планираните и осъществени престъпления - първичното и вторичното. Няма основание за завишаване на същите, като не са наведени конкретни доводи от прокурора в подкрепа на това му оплакване и то следва да бъде оставено без уважение.

Въпросът за общото наказание на подс. А. и подс. А.В. следва да се пререши при новото разглеждане на делото от въззивния съд, след разрешаване на въпроса, касаещ правилното приложение на материалния закон, с оглед изложеното по-горе.

ВКС констатира във връзка с възлагане на разноските по делото неправилното присъждане на част от тях, а именно солидарно да се издължат от подсъдимите, в различни съотношения. При новото разглеждане на делото този пропуск следва да бъде коригиран от въззивната инстанция, съобразно осъждането на подсъдимите по отделните обвинения и направените по тяхното разкриване и реализиране отговорността на дейците разноси.

Неправилно също така апелативният съд се е съгласил и с постановеното от окръжния за бъдещата съдба на В. по приложените СРС - същите са доказателствено средство, с което е добита доказателствена информация по делото и не следва да се връщат на органа, който ги е изготвил, за унищожаване, а е следвало да бъде снета тяхната степен на секретност и те останат като приложения по делото.

В тези две части атакуваната присъда следва да бъде отменена (с характера на потвърждаващо въззивно решение) и се пререшат при новото разглеждане на делото от друг състав на въззивния съд.

По жалбите на подсъдимите Т. А., А. В. и В. В. и техните защитници:

Жалбите са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Същите следва да бъдат разгледани заедно, доколкото жалбоподателите визират еднопосочно съществени процесуални нарушения при формиране на вътрешното убеждение на съда по фактите, според тях по предположения, с предоверяване основно на "недопустимите" показания на свидетелите С., Т. и с тайна самоличност № 026, на Г., В., З.В. и Х.В., игнориране тези на Д.С., Пр. С., Хр. М., Д.Д., предубедеността на съдебния състав от първата инстанция, неправилен прочит на данните от В. по приложените СРС, от справките от мобилни оператори, от огледите, претърсването и изземване на вещи от различни жилища, от огледа и изследванията на приложените веществени доказателства, като настояват поддържаните между тях контакти да са били само на приятелска основа, без отношение към извършването на каквито и да е, включително и на инкриминираните престъпления и за отмяна на атакуваната присъда за връщане на делото на досъдебното производство или на първата инстанция за събиране на оневиняващи ги доказателства.

Както бе посочено по-горе, създаването на сдружение от поне три лица за осъществяване на бъдеща престъпна дейност освен трайност и определена минимална структурираност, дори и без да е необходимо да има излъчен нейн ръководител, ще е налице само при наличие и на субективният елемент - знание у членовете ѝ за участие поне на още две лица с приемане на целите ѝ, като не е необходимо всички нейни членове да се познават. И доколкото престъплението по чл. 321 от НК е на формално извършване, не е необходимо всеки нейн член да вземе участие в извършване на всички бъдещи "вторични" престъпления. Съдът е установил наличието на елементите на О. при тримата подсъдими А., А.В. и В.В., а инцидентно привличаните за набелязване, подготовка и извършване на престъпленията, за които О. е била създадена, са останали извън обсега на това обвинение. В подробности са обсъдени относимите доказателства и доказателствени средства, като с основание е отдадена необходимата тежест на показанията на тримата свидетели, срещу които жалбоподателите имат най-сериозни възражения. Те (С., Т. и с тайна самоличност № 026) са имали и преки впечатления от техните действия, получавали са в реално време информация за осъществяваните помежду им контакти, опитвали

са се да предвидят действията им и в крайна сметка са предотвратили довършването на последното замислено от подс. А. съвместно с останалите трима А.В., Р. и Б. престъпление. Неоснователно е възражението, че изводите на съда са основани само на техните показания и на резултатите от В. по приложените СРС. Макар и с косвени, обстоятелствата от значение за инкриминираните деяния са подкрепени и от показанията на свидетелите Г., В., М., Д., Н., З.В., Х.В., от справките на мобилните оператори, от огледа и оценката на иззетите веществени доказателства за тяхното предназначение и ползване за въздействие върху обекта на посегателство, които се пропускат от жалбоподателите. Извън изложеното от съдилищата по фактите може да се добави и следното: няма причини за такива чести контакти между тях, при липса на родствени, трудови или бизнес отношения; няма обяснение и ползването на различни телефонни номера при честата им комуникация, особено при оплакванията за липса на парични средства за заплащане на ползваните услуги на различни мобилни оператори, а така също и за гориво, за да осъществяват срещите си на различни доста отдалечени едно от друго и от местоживеенето им места из страната; не намира друго обяснение и "кодирането" на разговорите им, както и последните "разпореждания" на подс. А. до съучастниците си в по-открит текст да укриват вещи и заличат следи, които биха спомогнали да ги разкрият като извършители на престъпления, както и подпитването на подс. К. дали има от какво да се притеснява, а в последния им разговор - за какво точно го търсят намиращите се пред дома му полицаи. Обсъдени от съда са всички доводи на защитата против авторството им в осъществяване на грабежа в Т. и помагачеството на подс. А. и подс. А.В. при опита за кражба в Пловдив. Съдилищата убедително са се обосновавали защо не възприемат твърденията на посочените от тях свидетели С., С., С., Д. за срещата в Р. От друга страна, с нежеланието на подсъдимите да дават обяснения сами са се лишили от възможността да посочат други обстоятелства във връзка с техните разговори, срещи на различни места в страната, поотделно и с техни близки и приятели. Не е допуснато и нарушение на чл. 141, ал. 1 от НПК при разпита на свидетеля с тайна самоличност, посочен от прокуратурата и за запазване на самоличността му е ограничен достъпът до него за останалите страни (арг. и от чл. 123, ал. 5 от НПК), като е осигурена пълна възможност на страните да задават въпроси. Удовлетворени са били всички доказателствени искания за събиране на доказателства и ползване на доказателствени средства във връзка с предмета на доказване. Съдът е посочил кои обстоятелства и въз основа на кои доказателствени материали приема за установени и кои отхвърля и защо, като е даден достатъчен отговор на наведените доводи на страните, извън горепосочените пропуски. Поради това ВКС не намира основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане в частта, касаеща осъждането на подсъдимите за ръководството и участието в О., за грабежа в Т., за опита за кражба в П., за неправомерното държане на боеприпаси за огнестрелни оръжия от подс. А.В. и за тази част на обжалваната присъда не е налице претендираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК за отмяната ѝ и за връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд.

Не е налице и неправилно приложение на материалния закон по отношение на тези обвинения, извън посочената по-горе неправилна преквалификация на деянието на подс. А. и подс. А.В. относно съучастията им в опита за кражба в П. Такова, извън авторството на деянията на база неправилен анализ на доказателствата основа, не се и твърди от жалбоподателите и защитниците им и няма основание за излагане на повече съображения от настоящата инстанция.

Не е налице и явна несправедливост на наложените на подсъдимите А., А.В. и В.В. наказания за престъпленията по чл. 321, ал. 3 и по чл. 199, ал. 1 от НК, докато въпросът за наказанието на първите двама за опита за кражба в П. следва да бъде пререшен при новото разглеждане на делото от въззивния съд. Отчетени са били всички относими към отговорността им смекчаващи и отегчаващи обстоятелства и тя е индивидуализирана съобразно приноса им в общата престъпна дейност. За подс. А. е отчетена както ръководната му роля в престъпното сдружение, така и при планиране и осъществяване на грабежа в Т., като именно той е добил

нужната информация чрез свидетеля В., комуто се "отблагодарил" за нея с крупна сума, като разпределящ "облагите" от престъплението. Няма основание за намаляване на размера на наложените им наказания и не е налице основанието по чл. 348, ал. 5, т. 1 вр.ал. 1, т. 3 от НПК за корекция на присъдата в тази част.

Водим от гореизложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 и 4 вр.ал. 3, т. 2 и 3 от НПК Върховният касационен съд - Първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 33 от 11.02.2013 г., постановена по ВНОХД № 429/2012 г. от Пловдивския апелативен съд в частите ѝ, както следва:

- с която е отменена присъда № 51 от 19.05.2012 г. по НОХД № 3185/2010 г. на окръжен съд-Пловдив относно признаването на подсъдимия Т. И. К., със снета по делото самоличност, за виновен в извършване на престъпление по чл. 387, ал. 1 от НК и като е освободен от наказателна отговорност на основание чл. 78а, ал. 1 от НК му е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева, вместо което е признат за невинен и оправдан по това му обвинение;

- с която е изменил същата присъда, като е преквалифицирал деянието на подсъдимите Т. А. А. и А. Н. В., със снета по делото самоличност, от престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2 вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 18, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б."а" от НК за първия и по чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 вр. чл. 18, ал. 1 от НК за втория в престъпление по чл. 195, ал. 5 вр.ал. 1, т. 3 и 4 от НК;

- както и в частта, касаеща приложението на чл. 23, ал. 1 от НК за подсъдимите А. и А.В. и за потвърждаване на присъдата по присъждане в тежест на подсъдимите направените по делото разноси и постановеното по отношение на веществените доказателствени средства по приложените по делото специални разузнавателни средства

и в тези части **ВРЪЩА ДЕЛОТО** на Пловдивския апелативен съд за ново разглеждане от друг негов състав от стадия на съдебното заседание.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата част.